

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący As.SR Przemysław Kociński

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Dąbrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2019 roku w Bydgoszczy

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej z siedzibą w O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.611,43 zł (dziesięć tysięcy sześćset jedenaście złotych czterdzieści trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 5.480,47 zł od dnia 12 października 2018 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.756,28 zł (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

As.SR Przemysław Kociński

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w O., kwoty 11.506,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 6.375,59 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że strony zawarły szereg umów, których przedmiotem była sprzedaż pozwanemu barwników. Powód stwierdził, że spełnił swoje świadczenie, wydając pozwanemu towar, co zostało potwierdzone podpisami osoby uprawnionej do reprezentacji na wystawionych przez powoda fakturach VAT. Ten jednak nie uregulował należności w całości w terminach wskazanych jako termin płatności w fakturach, dokonując płatności po ich upływie. Powód wyjaśnił, że zaliczył dokonywane przez pozwanego wpłaty zgodnie z tytułem płatności na konkretne faktury VAT, w pierwszej kolejności na poczet należności ubocznych, a następnie na zalegające świadczenia główne. Stwierdził, że należności te nie zostały uregulowane. W złożonym pozwie dochodził skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od każdej z płatności. Powód wskazał, że na żądanie pozwu składa się ponadto równowartość kwoty 40 euro od każdej z egzekwowanych faktur, stanowiąca rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniósł zarzut naruszenia prawa podmiotowego co do żądania zapłaty należności ubocznej po 40 euro od każdej faktury objętej powództwem, tj. kwoty 5.130,96 zł.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że zawarł z powodem szereg umów, których przedmiotem był zakup barwników, jak również to, że towar został przez powoda dostarczony. Pozwany zaprzeczył, jakoby regulował należności wynikające z faktur VAT objętych pozwem po terminie, bowiem każdorazowo ustalano zmianę terminów płatności faktur VAT, a ponadto strony uzgadniały płatność niektórych faktur w częściach. Pozwany stwierdził, że w konsekwencji nie uchybił terminowi płatności, a zatem żądanie zapłaty odsetek jest niezasadne. Zakwestionował wskazane przez powoda terminy wpłat należności wynikających z faktur VAT, podnosząc, że powód nie wykazał tych okoliczności. W ocenie pozwanego nie jest zasadne żądanie powoda zasądzenia odsetek od zaległych odsetek. Zarzucił, że powód nie wzywał go do zapłaty rzeczonych odsetek, a zatem nie poniósł żadnych kosztów związanych z dochodzeniem wierzytelności, w związku z czym żądanie przez powoda kwoty 40 euro od każdej faktury VAT jest niezasadne i stanowi nadużycie prawa podmiotowego, a jednocześnie w przypadku niektórych faktur VAT wystawionych przez powoda faktura nie stanowi wezwania do zapłaty. Pozwany podniósł, że strony pozostawały w stałych kontaktach handlowych, a ewentualne opóźnienie z niektórych faktur wynosiło raptem kilkanaście dni.

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2019 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zaprzeczył, aby kiedykolwiek renegotjował terminy zapłaty dla należności wynikających z faktur VAT objętych powództwem.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. pozostawał w stałych stosunkach handlowych z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową z siedzibą w O.. Powód sprzedawał pozwanemu towary w postaci barwników. Pomiędzy stronami został ustalony termin płatności za zakupiony towar w ilości 45 dni, który każdorazowo był wpisywany na wystawianych przez powoda fakturach VAT.

Powód wykonał na rzecz strony pozwanej swoje zobowiązanie wynikające z zawartych umów sprzedaży.

Okoliczności bezsporne między stronami, a nadto **dowód:** zeznania świadka T. B. – k. 157v, przesłuchanie powoda – k. 158v, przesłuchanie pozwanego – k. 159

W związku z wykonaniem przedmiotu umowy powód wystawił w stosunku do pozwanego następujące faktury VAT:

- a) nr (...) z dnia 10 listopada 2016 r. na kwotę 9.963 zł z terminem płatności do dnia 25 grudnia 2016 r.
 - przedmiotowa faktura VAT została popisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 5 stycznia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 9.963 zł na poczet ww. faktury VAT,
- b) nr (...) z dnia 15 listopada 2016 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 30 grudnia 2016 r.
 - przedmiotowa faktura VAT została popisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 17 stycznia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.756,25 zł na poczet ww. faktury VAT,
- c) nr (...) z dnia 16 listopada 2016 r. na kwotę 8.750,84 zł z terminem płatności do dnia 31 grudnia 2016 r.
 - w dniu 27 stycznia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 8.750,84 zł na poczet ww. faktury VAT,

- d) nr (...) z dnia 5 grudnia 2016 r. na kwotę 20.532,08 zł z terminem płatności do dnia 19 stycznia 2017 r.,
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 23 marca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 41.288,33 zł na poczet faktury VAT nr (...).
- e) nr (...) z dnia 19 grudnia 2016 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 2 lutego 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki
 - w dniu 23 marca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 41.288,33 zł na poczet faktury VAT nr (...).
- f) nr (...) z dnia 19 grudnia 2016 r. na kwotę 8.302,50 zł z terminem płatności do dnia 2 lutego 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 22 lutego 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 8.302,50 zł na poczet ww. faktury VAT.
- g) nr (...) z dnia 19 grudnia 2016 r. na kwotę 14.114,25 zł z terminem płatności do dnia 2 lutego 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 21 kwietnia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 54.597,24 zł na poczet faktury VAT nr (...).
- h) nr (...) z dnia 19 grudnia 2016 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 2 lutego 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 21 kwietnia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 54.597,24 zł na poczet faktury VAT nr (...).
- i) nr (...) z dnia 13 stycznia 2017 r. na kwotę 19.726,74 zł z terminem płatności do dnia 27 lutego 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 21 kwietnia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 54.597,24 zł na poczet faktury VAT nr (...).
- j) nr (...) z dnia 27 stycznia 2017 r. na kwotę 8.302,50 zł z terminem płatności do dnia 13 marca 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 4 maja 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.648,32 zł na poczet faktury VAT nr (...).
- k) nr (...) z dnia 27 stycznia 2017 r. na kwotę 12.345,82 zł z terminem płatności do dnia 13 marca 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 4 maja 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.648,32 zł na poczet faktury VAT nr (...).

- l) nr (...) z dnia 1 lutego 2017 r. na kwotę 18.589,30 zł z terminem płatności do dnia 18 marca 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 18 maja 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 18.589,30 zł na poczet faktury VAT nr (...).
- m) nr (...) z dnia 13 lutego 2017 r. na kwotę 20.648,32 zł z terminem płatności do dnia 30 marca 2017 r., która została skorygowana fakturą korektą nr (...) z dnia 13 lutego 2017 r. na kwotę 7.339,14 zł.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 1 czerwca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.540,39 zł na poczet faktury VAT nr (...) pomniejszonej o korektę (...) oraz nr (...).
- n) nr (...) z dnia 13 marca 2017 r. na kwotę 7.231,48 zł z terminem płatności do dnia 27 kwietnia 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 1 czerwca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.540,39 zł na poczet faktury VAT nr (...) pomniejszonej o korektę (...) oraz nr (...).
- o) nr (...) z dnia 27 lutego 2017 r. na kwotę 20.673,23 zł z terminem płatności do dnia 13 kwietnia 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 21 czerwca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.673,23 zł na poczet ww. faktury VAT.
- p) nr (...) z dnia 14 marca 2017 r. na kwotę 20.930,60 zł z terminem płatności do dnia 28 kwietnia 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 26 czerwca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 26.000 zł na poczet faktury VAT nr (...) oraz nr (...).
- q) nr (...) z dnia 24 marca 2017 r. na kwotę 10.378,13 zł z terminem płatności do dnia 8 maja 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 26 czerwca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 26.000 zł na poczet faktury VAT nr (...) oraz nr (...), a następnie w dniu 30 czerwca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 5.308,73 zł na poczet faktury VAT nr (...).
- r) nr (...) z dnia 29 marca 2017 r. na kwotę 10.635,50 zł z terminem płatności do dnia 13 maja 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 5 lipca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 10.635,50 zł na poczet ww. faktury VAT.
- s) nr (...) z dnia 4 kwietnia 2017 r. na kwotę 20.814,37 zł z terminem płatności do dnia 19 maja 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 6 lipca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.814,37 zł na poczet ww. faktury VAT.

- t) nr (...) z dnia 24 kwietnia 2017 r. na kwotę 13.284 zł z terminem płatności do dnia 8 czerwca 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 7 lipca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 34.123,28 zł na poczet faktury VAT nr (...) oraz nr (...).
- u) nr (...) z dnia 27 kwietnia 2017 r. na kwotę 20.839,28 zł z terminem płatności do dnia 11 czerwca 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 7 lipca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 34.123,28 zł na poczet faktury VAT nr (...) oraz nr (...).
- v) nr (...) z dnia 25 kwietnia 2017 r. na kwotę 8.302,50 zł z terminem płatności do dnia 9 czerwca 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 6 lipca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 8.302,50 zł na poczet ww. faktury VAT.
- w) nr (...) z dnia 11 maja 2017 r. na kwotę 20.797,76 zł z terminem płatności do dnia 25 czerwca 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 10 lipca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.797,76 zł na poczet ww. faktury VAT.
- x) nr (...) z dnia 24 maja 2017 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 8 lipca 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 26 lipca 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.756,25 zł na poczet ww. faktury VAT.
- y) nr (...) z dnia 31 sierpnia 2017 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 15 października 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 19 grudnia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 62.376,68 zł na poczet faktury VAT nr (...), nr (...) oraz nr (...).
- z) nr (...) z dnia 1 września 2017 r. na kwotę 20.864,18 zł z terminem płatności do dnia 16 października 2017 r.
- w dniu 19 grudnia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 62.376,68 zł na poczet faktury VAT nr (...), nr (...) oraz nr (...).
- aa) nr (...) z dnia 29 września 2017 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 13 listopada 2017 r.
- w dniu 19 grudnia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 62.376,68 zł na poczet faktury VAT nr (...), nr (...) oraz nr (...).
- bb) nr (...) z dnia 11 października 2017 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 25 listopada 2017 r.
- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
 - w dniu 9 stycznia 2018 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.756,25 zł na poczet ww. faktury VAT.

cc) nr (...) z dnia 26 października 2017 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 10 grudnia 2017 r.

- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
- w dniu 11 stycznia 2017 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.756,25 zł na poczet ww. faktury VAT.

dd) nr (...) z dnia 15 listopada 2017 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 30 grudnia 2017 r.

- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
- w dniu 25 stycznia 2018 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.756,25 zł na poczet ww. faktury VAT.

ee) nr (...) z dnia 15 listopada 2017 r. na kwotę 20.756,25 zł z terminem płatności do dnia 20 stycznia 2018 r.

- przedmiotowa faktura VAT została opisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki,
- w dniu 13 lutego 2018 r. pozwany dokonał na rzecz powoda płatności kwoty 20.756,25 zł na poczet ww. faktury VAT.

Dowody: faktury VAT wraz z potwierdzeniami przelewów – k. 14 – 68 akt

W czasie współpracy między stronami, w związku z istniejącymi po stronie pozwanego opóźnieniami w płatnościach, powód zgadzał się na realizowanie nowych zamówień pod warunkiem dokonania zapłaty przeterminowanych faktur wraz ze wskazywaniem ich numeru oraz terminu do jakiego oczekuje zapłaty.

Pozwany wnioskował u powoda o wydłużenie przyjętego przez strony terminu płatności należności, strony prowadziły w tym celu negocjacje. Powód nigdy nie wyraził zgody na wydłużenie terminów płatności wskazanych w poszczególnych fakturach VAT jak również w zakresie przyszłych należności, z uwagi na liczne zaległości w zapłacie.

Dowód : zeznania świadka T. B. - k. 160 akt, częściowo zeznania świadka P. K. – k. 160 akt, zeznania reprezentanta powoda M. J. – k. 160 akt, korespondencja e-mail – k. 106 – 107, 144, 148 – 149, 151 akt

Pozwany prowadził również współpracę z (...), która sprzedawał na jego rzecz regranulat tworzyw sztucznych. W ramach rzeczonyj współpracy początkowy termin płatności należności był określony na 30 dni, a następnie w wyniku prowadzonych rozmów został zmieniony na 45 dni.

Dowód : przesłuchanie reprezentanta powoda M. J. – k. 160 akt, przesłuchanie reprezentanta pozwanego A. N. – k. 160 akt

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów prywatnych, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości, a nadto nie były one kwestionowane przez strony.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka T. B., bowiem były spójne i logiczne, a ponadto znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Świadek w sposób jasny opisał zasady związane ze współpracą stron, odnosząc się w szczególności do kwestii płatności należności przez pozwanego. Prócz tego wyjaśnił procedurę związaną z zamawianiem nowego towaru i stawianymi w związku z tym warunkami, jednoznacznie wskazując, iż powyższe nie powodowało zmiany terminów przyjętych na fakturach. Jednocześnie wskazać należało, iż to, że w/w był pracownikiem powoda, mając na uwadze charakter złożonych przez niego zeznań, w szczególności to, iż przedstawiał on wyłącznie „suche” fakty, w ocenie Sądu nie wpłynęło na ich treść, która nie była nacechowana na korzyść którejkolwiek ze stron procesu.

Zeznania świadka P. K. Sąd uznał za wiarygodne jedynie częściowo. Nie zasługiwały bowiem na uznanie te twierdzenia, w których rzeczony świadek ponosiła, że między stronami doszło do ustalenia nowych terminów płatności wynikających z wystawionych faktur VAT. Sąd miał przy tym na względzie tę okoliczność, iż świadek posiadała rzeczoną wiedzę od swojej szefowej, a ponadto stwierdzenie przez świadka, iż powód wydłużał pozwanemu płatność poszczególnych faktur VAT stanowiło wyłącznie jej ocenę mających miejsce zdarzeń. Świadek przyznała przy tym, że „wydłużanie” terminów płatności przez powoda było związane ze składaniem przez pozwanego nowych zamówień, mimo istnienia wcześniejszych nieuregulowanych należności. W pozostałym zakresie, zeznania świadka jako jasne i logiczne, należało uznać za zgodne z rzeczywistością.

Sąd uznał zeznania świadka A. B. za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia, bowiem w rzeczywistości nie posiadała ona wiedzy na temat istotnych dla sprawy okoliczności, a mianowicie co do terminowego opłacania faktur przez pozwanego czy też zmian treści faktur w zakresie terminów płatności. Ewentualne posiadane w tym zakresie informacje, z uwagi chociażby na datę zatrudnienia u pozwanego, pochodziły wyłącznie z relacji osób trzecich.

Przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył dowód z przesłuchania reprezentanta powoda M. J., bacząc jednak, że jako osoba bezpośrednio zainteresowana wynikiem sprawy mógł on przedstawiać jej okoliczności w korzystnym dla siebie świetle. Tym niemniej, Sąd uznał je za wiarygodne, bowiem były spójne i logiczne, a ponadto znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka T. B. jak i treści korespondencji e-mail prowadzonej między stronami. W szczególności należało uznać za wiarygodne te twierdzenia, w których wskazywał na zasady związane z realizacją przez stronę powodową nowych zamówień na rzecz pozwanego, w szczególności w zakresie płatności należności. Jednoznacznie wskazał, że wskazywanie terminów płatności nie stanowiło zmiany daty płatności, lecz miało na celu ponaglenie dłużnika do spłaty zaległości przed realizacją nowych zamówień, co koresponduje z treścią wiadomości mailowych wymienianych przez strony.

Sąd uznał dowód z przesłuchania reprezentanta pozwanego za wiarygodny jedynie w części. Za niezgodne z rzeczywistością należało uznać wskazania odnośnie wydłużania przez powoda terminów płatności poszczególnych faktur VAT – zostało to bowiem zaprzeczone przez powoda, zaś sama reprezentant pozwanego przyznała, że nie dysponuje żadnym dokumentem potwierdzającym tę wersję wydarzeń. Zresztą, sama A. N. wskazała, że rozmowy w tym zakresie prowadzone były przed realizacją kolejnych zamówień, co potwierdza stanowisko strony powodowej, iż wyznaczenie nowych terminów zapłaty miało wyłącznie charakter dyscyplinujący dłużnika do uiszczenia zaległości. Sąd miał jednocześnie na uwadze, iż stwierdzenie, iż powód wydłużał pozwanemu płatność poszczególnych faktur VAT stanowiło bardziej jej własną ocenę mających miejsce zdarzeń niż faktycznie mające miejsce zdarzenie. Prócz powyższego rzeczony dowód należało uznać za wiarygodny.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego łącznej kwoty 6.375,59 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych naliczonych w związku z istniejącymi po stronie pozwanej opóźnieniami w płatnościach wystawionych przez powoda faktur VAT, szczegółowo opisanych w poprzedniej części uzasadnienia, jak również łącznej kwoty 5.130,96 zł stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w związku z opóźnieniami w płatnościach wystawionych faktur VAT.

Pozwany w odpowiedzi na pozew nie kwestionował, że zawarł z powodem szereg umów, których przedmiotem był zakup barwników, jak również, że towar został mu dostarczony przez powoda. Pozwany zaprzeczył jednak, że należności wynikające z faktur VAT wymienionych w pozwie zostały uregulowane po terminie, powołując się na ustalenia między stronami w zakresie zmiany terminów płatności faktur VAT. Nadto w ocenie pozwanego żądanie przez powoda kwoty 40 euro od każdej faktury VAT jest niezasadne i stanowi nadużycie prawa podmiotowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii odsetek należało wskazać, iż zgodnie z art. 2 pkt 1 - 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (dalej „ustawa o terminach zapłaty”) w brzmieniu obowiązującym do dnia 29 kwietnia 2018 r., ustawę stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi

stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.) oraz podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 w/ w ustawy. Stosownie zaś do art. 4 ust. 1 i 2 omawianej ustawy przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Pozwany i powód niewątpliwie są przedsiębiorcami w rozumieniu tej ustawy – jako spółki mają osobowość prawną i zajmują się prowadzeniem działalności gospodarczej we własnym imieniu. W transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie, wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem, że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela (art. 7 ustawy o terminach zapłaty).

Transakcją handlową jest natomiast umowa, której przedmiotem jest odpłatne dostarczanie towaru lub odpłatne świadczenie usług, jeżeli strony tej umowy zawierają ją w związku z wykonywaną przez siebie działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 2 ustawy o terminach zapłaty). Nie ulegało wątpliwości, iż strony łączyły transakcje handlowe w rozumieniu art. 2 cytowanej ustawy, strony są przedsiębiorcami i zawierały szereg umów sprzedaży polegających na odpłatnym dostarczaniu towaru, w postaci barwnika.

Mając na uwadze wyżej wskazane uregulowania, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w ocenie Sądu powodowi przysługiwało uprawnienie do dochodzenia od pozwanego zapłaty odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych w związku z nieterminowym regulowaniem należności. Przyjąć bowiem należało, iż pozwany nie zapłacił powodowi ceny za zakupiony towar w wyznaczonych do tego terminach, wskazanych każdorazowo w wystawionych fakturach VAT, a wynikający z przyjętych przez strony zasad współpracy, co zostało potwierdzone chociażby w toku przesłuchania reprezentanta pozwanego.

W ocenie Sądu nie znajdowały uzasadnienia w tym kontekście twierdzenia pozwanego, iż strony porozumiały się co do przesunięcia terminów płatności określonych w fakturach VAT, w konsekwencji czego, pozwany uregulował należności z zachowaniem nowych terminów ustalonych między stronami. Sąd zważył po pierwsze, iż pozwany nie przedstawił żadnego dowodu (prócz swoich własnych twierdzeń), z którego wynikałoby dokonanie modyfikacji w tym zakresie zarówno ogólnych zasad współpracy czy też terminów poszczególnych, wystawionych przez powoda faktur. Po drugie, z treści zeznań świadka T. B. oraz przesłuchania reprezentanta powoda M. J. jasno wynikało, iż powód nigdy nie wyraził zgody na wydłużenie terminów płatności poszczególnych faktur VAT. Z rzeczonych dowodów, jak również z treści korespondencji e-mail przedstawionej przez strony wynikało, że wprawdzie strony ustalały inne, nowe terminy zapłaty zadłużenia, jednak celem takich ustaleń stron było wyłącznie zdyscyplinowanie dłużnika do zapłaty należności przed złożeniem nowych zamówień, co jednocześnie miało z jednej strony zabezpieczyć stronę powodową przed narastającym zadłużeniem, a z drugiej stanowić warunek dla realizacji tychże nowych transakcji. Takich ustaleń, wbrew stanowisku pozwanego, nie sposób uznać za zmianę pierwotnego terminu płatności. O powyższym świadczy chociażby to, iż każdorazowo w takich przypadkach była mowa o należnościach „przeteterminowanych” czy „po terminie” (k. 138, 144, 149, 155), co jasno określało stanowisko powoda. Co więcej, w przedłożonej przez pozwanego korespondencji mailowej nigdy nie został użyty zwrot odnoszący się do zmiany terminu – każdorazowo określano konieczność dokonania płatności określonych należności wyłącznie jako warunek do uruchomienia realizacji nowego zamówienia. Taki wniosek wynikał również z zeznań świadka P. K. oraz przesłuchania reprezentanta pozwanego. Nadto, strona pozwana, powołująca się na wydłużenie terminów płatności, nie określiła, na jakie terminy strony się zgodziły, a tym bardziej okoliczności tych nie udowodniła, przez co właściwie nie jest możliwe dokonanie oceny, czy zapłaty zostały dokonane z zachowaniem nowych terminów płatności. Reprezentant pozwanego przyznała przy tym, że nie posiada żadnego dokumentu określającego nowe terminy płatności, co potwierdza wniosek, że między stronami

nie doszło w tym zakresie do żadnych wiążących i skutecznych prawnie uzgodnień, z czego pozwany powinien zdawać sobie sprawę, zwłaszcza, że od drugiego ze swoich wierzycieli – spółki (...) pozwany otrzymał pisemną zgodę na zmianę terminów płatności. W tych okolicznościach, Sąd uznał, że wiążące prawnie były terminy płatności wyznaczone w poszczególnych fakturach VAT i odpowiadające ogólnym ustaleniom stron co do 45-dniowego terminu płatności, które – poza dwoma – zostały podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania pozwanego.

Z przedłożonych natomiast przez stronę powodową potwierdzeń przelewów wynikało w sposób jednoznaczny, że pozwany żadnej z opisanych w poprzedniej części uzasadnienia faktur VAT nie opłacił w terminie. Jednocześnie w tym miejscu należało zauważyć, iż pomimo zaprzeczenia przez pełnomocnika strony pozwanej zawartego w mowie końcowej, co do tego, iż zapłaty zostały dokonane w terminach podanych przez powoda, należało wskazać, iż powód, za pośrednictwem przedłożonych potwierdzeń przelewów, w sposób jasny wykazał daty dokonania płatności na poczet poszczególnych należności. Samo zaprzeczenie strony, w świetle rzeczonych dowodów, w ocenie Sądu nie mogło prowadzić do podważenia twierdzeń powoda w tym zakresie.

Jednocześnie należało zauważyć, iż z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynikało, iż ewentualne rozbieżności w zakresie określania terminów zapłaty wynikały nie z tego, że następowała ich zmiana przez powoda, ale z uwagi na to, iż pozwana na swoje własne potrzeby przyjmowała inny – 60 dniowy – termin płatności. Powyższe zostało przez nią jednoznacznie przyznane w wiadomości mailowej z dnia 20 listopada 2017 r. (k. 134). To zaś, z uwagi na brak uzgodnień w tym zakresie z powodem, nie mogło stanowić podstaw do usprawiedliwienia w zakresie opóźnień w dokonywanych płatnościach.

W konsekwencji uznać należało, iż powodowi przysługiwało uprawnienie do dochodzenia od strony pozwanej odsetek za opóźnienie w terminach zapłaty w transakcjach handlowych naliczonych od dnia wymagalności poszczególnych roszczeń do dnia zapłaty. Tak więc w tym zakresie powodowi należne są następujące kwoty:

- a) 23,34 zł w związku z 9 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- b) 97,24 zł w związku z 17 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- c) 61,50 zł w związku z 27 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- d) 336,67 zł w związku z 63 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- e) 43,22 zł w związku z 20 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- f) 264,71 zł w związku z 49 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- g) 286,54 zł w związku z 78 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- h) 421,38 zł w związku z 78 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- i) 272,12 zł w związku z 53 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- j) 112,37 zł w związku z 52 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (powód błędnie wyliczył je na kwotę 205,92 zł)
- k) 285,46 zł w związku z 61 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),
- l) 218,23 zł w związku z 63 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...), skorygowanej fakturą korektą nr (...),
- m) 273,57 zł w związku z 69 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

n) 62,11 zł w związku z 35 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (wysokość należnych odsetek wynosiła 65,88 zł, jednak powód w tym zakresie domagał się kwoty 62,11 zł),

o) 321,41 zł w związku z 59 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

p) 137,89 zł w związku z 53 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (pozwany dokonał spłaty zaległości w dwóch ratach – w dniu 26 czerwca 2017 r. na poczet ww. faktury VAT uiszczono kwotę 5.069,40 zł, a następnie w dniu 30 czerwca 2017 r. kwotę 5.308,73 zł, w związku z czym odsetki należne są powodowi od kwoty 10.378,13 zł od dnia 9 maja 2017 r. do dnia 26 czerwca 2017 r. oraz od kwoty 5.308,73 zł od dnia 27 czerwca 2017 r. do dnia 30 czerwca 2017 r.),

q) 104,02 zł w związku z 53 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (wysokość należnych odsetek wynosiła 141,18 zł, jednak powód w tym zakresie domagał się kwoty 104,02 zł),

r) 191,61 zł w związku z 48 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (wysokość należnych odsetek wynosiła 260,04 zł, jednak powód w tym zakresie domagał się kwoty 191,61 zł),

s) 100,27 zł w związku z 29 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

t) 135,60 zł w związku z 26 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

u) 75,78 zł w związku z 15 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

v) 86,44 zł w związku z 18 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

w) 345,75 zł w związku z 64 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

x) 347,55 zł w związku z 63 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

y) 184,48 zł w związku z 36 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

z) 232,30 zł w związku z 45 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

aa) 58,34 zł w związku z 27 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (powód błędnie wyliczył je na kwotę 135,60 zł),

bb) 167,47 zł w związku z 32 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

cc) 124,25 zł w związku z 26 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...),

dd) 118,85 zł w związku z 24 – dniowym opóźnieniem w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT nr (...).

Suma należnych powodowi odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych wynosiła zatem 5.480,47 zł.

W ocenie Sądu powództwo o należność odsetkową w pozostałej części, nie zasługiwało na uwzględnienie. Chodziło tutaj zarówno o kwestie związane z dokonaniem przez powoda błędnych wyliczeń (co zostało omówione wyżej), ale przede wszystkim o to, iż strona powodowa całkowicie bezzasadnie dokonała naliczenia odsetek od wyliczonych odsetek za opóźnienie w płatnościach poszczególnych faktur VAT przed datą wniesienia pozwu. Powyższe dotyczyło wyliczeń dokonanych w piśmie pełnomocnika powoda z dnia 26 listopada 2018 r. w podpunktach c każdej z faktur. Zgodnie bowiem z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy powód nie wykazał zgody strony pozwanej na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy, w związku z czym odsetki od wyliczonych odsetek można było zasądzić dopiero od

dnia wytoczenia powództwa. Tym samym kwoty wynikające z kalkulacji zawartych w podpunktach c (w piśmie z dnia 26.11.2018 r.) do każdej z faktur, jako naruszające art. 482 § 1 k.c., były nieuzasadnione.

Żądanie powoda obejmowało również roszczenie o zapłatę kwot stanowiących tzw. zryczałtowane koszty dochodzenia wierzytelności. Podstawę powyższego stanowił art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty, zgodnie z którym od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 rzeczony ustawy, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Z przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty wynika natomiast, że przesłankami do nabycia uprawnienia do naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych są: spełnienie świadczenia przez wierzyciela oraz nieotrzymanie przez wierzyciela zapłaty w terminie określonym w umowie.

W ocenie Sądu, żądanie zgłoszone przez stronę powodową w tym zakresie znajdowało pełne uzasadnienie. Z poczynionych już wyżej przez Sąd ustaleń wynikało bowiem, że pozwany nie uregulował należności wynikających z faktur VAT szczegółowo określonych w części ustalającej niniejszego uzasadnienia, w wyznaczonych w fakturach terminach, przy czym rzeczony opóźnienia wynosiło od 9 do 78 dni. W konsekwencji, wierzyciel nabył uprawnienia do naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, a tym samym był uprawniony do naliczenia równowartości kwoty 40 euro w oparciu o art. 10 ust. 1 ustawy, które to przysługiwało mu od każdej z poszczególnych transakcji (faktur). Należy przy tym zwrócić uwagę na wyłaniającą się z zebranego w sprawie materiału dowodowego stałą „praktykę” istniejącą po stronie pozwanej, polegającą na nieregulowaniu faktur VAT w wyznaczonych terminach płatności. Takie zachowanie, w szczególności w sytuacji, gdy nie znajduje ono żadnego, uzasadnionego wytłumaczenia, nie może być uznawane za prawidłowe. Podkreślić należało, iż Sąd podziela pogląd prawny wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego, że „rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r. poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione. Roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZP 94/15, opubl: Biuletyn SN rok 2015, Nr 12, Legalis). Podobnie wypowiedział się Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 czerwca 2016 r. (sygn. akt VIII Ga 74/16, niepubl.), gdzie słusznie wskazano, że „Przepis art. 10 ust. 1 przewiduje zatem swoisty ryczałt, stanowiący rekompensatę za koszty odzyskiwania należności określonych w ustawie – jest to kwota stanowiąca równowartość 40 euro. Wierzyciel nie musi wykazywać, że wydatki w takiej właśnie wysokości poniósł”.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w zakresie rzeczony roszczenia instytucji z art. 5 k.c. w myśl zarzutu pozwany. Oczywiście zauważyć należało, iż w przywołanym wyżej judykacie Sąd Najwyższy wskazał, iż w każdej konkretnej sprawie Sąd orzekający będzie zobowiązany do zbadania, czy dolegliwość dla dłużnika wynikająca z zastosowania rzeczony instytucji nie jest zbyt duża i nie nadużywa art. 5 k.c. Dopuścił więc zastosowanie rzeczony instytucji w zakresie roszczeń z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty.

Wskazany wyżej przepis odnosi się do tzw. klauzuli generalnej, których to głównym celem jest zapewnienie normom prawnym dostatecznego stopnia elastyczności, dzięki czemu mogą one znaleźć zastosowanie w odniesieniu do realnie istniejących zjawisk społecznych, uwzględniając zmieniającą się rzeczywistość i pozwalające na modyfikację normy pod występujący w określonej konfiguracji podmiotowo-przedmiotowej kontekst pozaprawny. Przywołany art. 5 k.c. składa się w rzeczywistości z dwóch klauzul: społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa oraz zasad współżycia społecznego, które mogą wystąpić jednocześnie bądź też istnieć całkowicie niezależnie. Zasady współżycia społecznego są na ogół utożsamiane z zasadami etycznego postępowania. Natomiast klauzula społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa ma na względzie cel i przeznaczenie danego prawa podmiotowego (zob. Kodeks cywilny. Komentarz, red. dr hab. Konrad Osajda 2017, wyd. 15, A. Zbiegień-Turzańska).

Całokształt okoliczności niniejszej sprawy w ocenie Sądu przemawiał za tym, by uznać, iż roszczenie powoda uznać należy za usprawiedliwione w kontekście jego zgodności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa i tym samym nie stanowiące nadużycia prawa i zasługujące na skorzystanie z ochrony.

Uzasadniając powyższe w pierwszej kolejności należało sięgnąć do tego, co stanowi podstawę i cel przyznanego w ramach art. 10 ust.1 ustawy o terminach zapłaty prawa wierzyciela. W tym zakresie nie ulega wątpliwości, iż autorzy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011), której wdrożeniem jest omawiana ustawa, mieli na celu z jednej strony zmobilizowanie dłużników do terminowego wywiązywania się ze swoich zobowiązań, a z drugiej ułatwienie wierzycielom dochodzenia kosztów poniesionych w toku windykacji wierzytelności. Jednocześnie jednak przedmiotowa regulacja nie ma prowadzić do wzbogacenia się wierzyciela i stanowić źródło dodatkowego zarobku po jego stronie. Ustawodawca europejski, a następnie krajowy, dąży poprzez tę instytucję do zapewnienia wierzycielowi zwrotu minimalnych kosztów odzyskiwania należności zapłaconych po terminie uznanym przez ustawodawcę jako nadmierny, a więc podlegającym zwalczaniu. Określając wysokość owej rekompensaty brano pod uwagę to, iż koszty w takiej wysokości zwykle wiążą się z odzyskiwaniem określonej wierzytelności. Jednakże, mimo iż jak wskazano wyżej, wierzyciel nie musi wykazywać wysokości owych kosztów, to doktryna wskazuje, iż powinien faktycznie podjąć działania zmierzające do odzyskania należności (por. Szymon Gołębiowski, Nowe instrumenty zwalczania opóźnień płatności w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, PPH/1/2015, s. 41-42; Fik Piotr, Staszczuk Piotr, Wątpliwości dotyczące możliwości dochodzenia rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, PS 2015/7-8/119-127).

W rozpoznawanej sprawie nie ulegało wątpliwości to, iż pozwany zapłacił przedmiotowe faktury po terminach zapłaty z nich wynikających, zaś opóźnienie wynosiło od 9 do nawet 78 dni. Istotnym jest to, iż w okolicznościach niniejszej sprawy powód domagał się nie tylko rzeczowej rekompensaty, ale również uiszczenia zaległych odsetek, które z uwagi na zapłatę należności po terminie w pełni mu się należały. Kolejną bardzo istotną kwestią było to, iż wynagrodzenie za dostarczone przez powoda towary opiewało na znaczne kwoty – od kilku do kilkunastu tysięcy. Dochodzone natomiast przedmiotowym pozwem kwoty z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania wierzytelności wynosiły ok. 170 zł, stanowiąc niewielki ułamek należności za świadczenie będące przedmiotem wzajemnego zobowiązania stron. Równie istotnym elementem przesądzającym o istnieniu podstaw do udzielenia ochrony powodowi było to, iż kwota odsetek wynikająca z opóźnienia w dokonanych płatnościach nie została przez pozwanego uiszczona. Samo opóźnienie w płatności również mogło być uznane za znaczące – o ile 9 dni (w przypadku tylko jednej faktury) w obecnych warunkach społeczno-gospodarczych może nie jest okresem rażąco nadmiernym to już przekroczenie terminu o ponad dwa tygodnie oraz więcej z pewnością należało ocenić jako zachowanie naganne. Nadto o ile faktycznie, w niektórych przypadkach rekompensata w wysokości 40 euro, po przeliczeniu na walutę polską zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty, jest mniejsza niż kwota odsetek za opóźnienie, o tyle nie można uznać, iż powyższe powoduje uznanie, iż żądanie rzeczowej rekompensaty narusza art. 5 k.c. Owe różnice nie są bowiem duże i w ocenie Sądu nie powodują zaburzenia równowagi pomiędzy celem wprowadzenia rekompensaty, jakim jest zapewnienie zwrotu kosztów odzyskania należności przeterminowanych i skłonienie dłużnika do terminowego regulowania zobowiązań, a wagą naruszenia obowiązku terminowego spełnienia świadczenia oraz związanym z tym uszczerbkiem wierzyciela.

Wszystko powyższe w ocenie Sądu nie uzasadniało skorzystania w niniejszej sprawie z art. 5 k.c. O ile faktycznie powód nie wykazał by podjął jakiegokolwiek czynności windykacyjne, o tyle przywołana wyżej uchwała SN nie wymaga by takowe wystąpiły. Całokształt okoliczności sprawy wskazuje, że uchybienia terminów płatności miały charakter permanentny, ich liczba była znacząca, zaś wysokość opóźnionych należności nie była mała – wszystko to bezsprzecznie miało negatywny wpływ na funkcjonowanie wierzyciela. W tej sytuacji przyznanie powodowi rekompensaty nie można uznać za działanie sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa.

Tym samym żądanie powoda w zakresie rekompensaty w związku odzyskiwaniem należności w łącznej kwocie 5.130,96 zł również okazało się uzasadnione.

W tym stanie rzeczy, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda łączną kwotę 10.611,43 zł, która obejmuje należne powodowi odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych w związku z opóźnieniami w zapłacie faktur VAT wskazanych w pozwie w kwocie 5.480,47 zł oraz rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w łącznej kwocie 5.130,96 zł.

W ocenie Sądu, nie było podstaw do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od skapitalizowanych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, uznając jedynie za zasadne odsetki ustawowe za opóźnienie. Art. 7 i 8 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stanowi, iż w transakcjach handlowych, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione określone warunki. Zatem z przepisów tych wynika, iż odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych przysługują jedynie od należności głównych wynikających z transakcji handlowych. Natomiast dalsze odsetki od skapitalizowanych odsetek przysługują wyłącznie w wysokości ustawowej za opóźnienie, gdyż ww. roszczenia wynikają z ustawy, a nie za opóźnienie w transakcji handlowej. W związku z tym Sąd przyznał dalsze odsetki za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w wysokości ustawowej od kwoty 5.480,47 zł.

W pozostałym zakresie powództwo jako niewykazane co do istoty oraz wysokości podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w myśl art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo do wygranej w sprawie. Na koszty poniesione przez powoda złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 250 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800 zł w myśl § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, natomiast koszty strony pozwanej stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800 zł ustalone w myśl § 2 pkt 4 ww. rozporządzenia oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W związku z tym, że powód wygrał proces w 92% ($2.067 \text{ zł} \times 92\% = 1.901,64 \text{ zł}$), a pozwany w 8% ($1.817 \times 8\% = 145,36 \text{ zł}$), rozliczając stosunkowo sumę kosztów poniesionych przez strony, Sąd w punkcie trzecim wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda 1.756,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

As.SR Przemysław Kociński